

SCRISOARE CIRCULARĂ APRILIE 2009

Vă salut pe toți, iubiții mei frați și surori din toate țările, cu cuvântul din Rom.1:1-5: *„Pavel, rob al lui Isus Hristos, chemat să fie apostol, pus deoparte ca să vestească Evanghelia lui Dumnezeu, pe care o făgăduise mai înainte prin prorocii Săi în Sfintele Scripturi...prin care am primit harul și apostolia, ca să aducem, pentru Numele Lui, la ascultarea credinței pe toate Neamurile, între care sunteți și voi...”*

Ce introducere adâncă face apostolul în prima sa epistolă! El a fost chemat la apostolie prin har pentru ca prin slujba lui credincioșii dintre neamuri să fie aduși la ascultarea de credință spre slava lui Dumnezeu. Aceasta trebuia să se facă nu prin predicarea unei evanghelii oarecare, ci prin predicarea Evangheliei lui Dumnezeu așa cum a fost vestită prin proroci și făgăduită în Sfintele Scripturi ale Vechiului Testament. Aceeași Evanghelie veșnică, bazată doar pe Sfintele Scripturi, o predicăm și noi acum. Apostolul Pavel era pe deplin conștient de responsabilitatea care însoțea o chemare divină și de aceea și-a dedicat întreaga viață în slujba Domnului. Așa este cu fiecare slujitor adevărat al lui Dumnezeu care a primit o chemare directă.

În Rom.15:17-18 el mărturisește, *„Eu dar, mă pot lăuda în Isus Hristos, în slujirea lui Dumnezeu. Căci n-aș îndrăzni să pomenesc nici un lucru, pe care să nu-l fi făcut Hristos prin mine, ca să aducă Neamurile la ascultarea de El: fie prin cuvântul meu, fie prin faptele mele...”*

Chiar și în Vechiul Testament, credința și ascultarea față de Dumnezeu erau cele mai importante lucruri pentru poporul Israel (Evr. 11).

Prin **credință** a intrat Israelul în posesia Țării Făgăduite.

Prin **ascultare** au trăit ei marile binecuvântări în Țara Făgăduinței.

Totuși, din cauza neascultării lor, au fost duși până la urmă în robia babiloniană.

„Totuși, ei s-au răsculat și s-au răzvrătit împotriva Ta. Au aruncat Legea Ta la spatele lor, au ucis pe proorocii Tăi, care-i rugau fierbinte să se întoarcă la Tine, și s-au dedat la mari ocări față de Tine.” (Neem 9:26).

„Poporul Tău cel sfânt n-a stăpânit țara decât puțină vreme; vrăjmașii noștri au călcat în picioare locașul Tău cel sfânt.” (Is.63:18).

Din nefericire, Biserica primară, căreia prin credință i-au fost acordate toate făgăduințele, a rămas în ascultare și astfel în această stare binecuvântată doar pentru puțină vreme. Datorită neascultării, credincioșii au fost împrăștiați în diferite denominații.

De aceea, credința sinceră și ascultarea sunt de cea mai mare importanță pentru fiecare persoană care face parte din Biserica nou testamentară. *„Luați seama dar, fraților, ca niciunul dintre voi să nu aibă o inimă rea și necredincioasă, care să vă despartă de Dumnezeu cel viu.” (Evrei 3:12).* Astfel, necredința este cu adevărat lepădarea de Dumnezeu cel viu. Doar credința ne aduce în legătură cu El, ea aduce cu sine ascultarea și are ca efect dragostea sinceră între credincioși, așa cum a scris apostolul Petru: *„Deci, ca unii care, prin ascultarea de adevăr, v-ați curățit sufletele prin Duhul, ca să aveți o dragoste de frați neprefăcută, iubiți-vă cu căldură unii pe alții, din toată inima.” (1Petru 1:22).*

Așa cum a fost cu Israel, Dumnezeu nu poate tolera necredința și neascultarea în Biserica Sa dintre neamuri.

Avraam, tatăl credinței este un exemplu pentru Israel, pentru Biserică și pentru fiecare credincios. El L-a crezut pe Dumnezeu (Rom.4:3) și în final a trăit împlinirea făgăduinței pe care Domnul i-a dat-o. În deplină ascultare el fost gata să-l jertfească pe fiul său Isaac pe altar. Apostolul Iacov a legat împreună credința, ascultarea și faptele făcând următoarea afirmație: *„Vrei dar să înțelegi, om nesocotit, că credința fără fapte este zadarnică? Avraam, părintele nostru, n-a fost el socotit neprihănit prin fapte, când a adus pe fiul său Isaac jertfă pe altar? Vezi că credința lucra împreună cu faptele lui, și, prin fapte, credința a ajuns desăvârșită.” (Iacov 2:20-22).* Isus Hristos, Fiul făgăduit, a fost ascultător până la moartea Sa pe cruce (Fil.2:7,8). *„Și după ce a fost făcut desăvârșit, S-a făcut pentru toți cei ce-l ascultă, urzitorul unei mințuiri veșnice.” (Evrei 5:9).* La fel ar trebui să fie cu toți fiii și fiicele lui Dumnezeu care au fost răstigniți cu Hristos și au înviat împreună cu El la o nouă viață. Ei pot mărturisi ca și

apostolul Pavel „și trăiesc...dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine.” (Gal.2:20).

Pe zi ce trece crește și dorința noastră de a avea parte de făgăduita revenire a lui Isus Hristos. Acum, la sfârșitul timpului de har, adevărații credincioși, care au fost chemați afară dintre toate neamurile, trebuie să se separe de tot ceea ce nu se potrivește cu Cuvântul lui Dumnezeu și astfel nu este în concordanță cu voia lui Dumnezeu. Aceasta este singura cale prin care ei pot deveni „Mireasa Cuvântului” menită să-L întâlnească pe Mire – nu o „Mireasă a mesajului”, pentru că sunt multe grupări în cadrul mesajului care pretind a fi Mireasa. Este numai Unul singur al cărui Nume este „Cuvântul lui Dumnezeu” (Apoc.19:13) și este o singură Mireasă a Mielului care va fi soția Lui după cina de nuntă: „*Vino să-ți arăt mireasa, nevasta Mielului!*” (Apoc.21:9). Este doar o Biserică Mireasă care poartă Numele Lui și care este rânduită mai dinainte să trăiască împlinirea fiecărei făgăduințe găsite în Cuvântul lui Dumnezeu. Ea se întoarce la învățătura și practica bisericii primare și de asemenea la prima dragoste, fiind o inimă și un suflet, ca la început.

„Prea iubitorilor, să ne iubim unii pe alții; căci dragostea este de la Dumnezeu. Și oricine iubește, este născut din Dumnezeu, și cunoaște pe Dumnezeu. Cine nu iubește, n-a cunoscut pe Dumnezeu; pentru că Dumnezeu este dragoste.”

„Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; dacă ne iubim unii pe alții, Dumnezeu rămîne în noi, și dragostea Lui a ajuns desăvârșită în noi.” (1Ioan 4:7,8,12).

CE SE ÎNTÂMPLĂ ACUM?

În a doua sa predică, apostolul Petru a scos în evidență faptul că Răscumpărătorul rămâne în ceruri până la vremea așezării din nou a tuturor lucrurilor, după cum a făgăduit Dumnezeu de la început prin sfinții Săi prooroci din vechime (Fapte 3:19-21). Textul în limba greacă folosește cuvântul „Apokatastasis” care literal înseamnă „aducere în starea de la început”. În Biserica lui Isus Hristos, toate lucrurile trebuie reșezate în starea originală înaintea revenirii lui Hristos. Domnul Însuși a făgăduit acest lucru în Matei 17:11 și Marcu 9:12: „*Ilie va veni întâi; și va așeza din nou toate lucrurile.*” Aceasta se întâmplă acum, înainte ca Mirele să-Și ia acasă Mireasa Sa.

După ce ne-a dat ultimul mesaj (Mal.4) ca premergător al celei de-a doua veniri a lui Hristos, Domnul Își trimite slujitorii Săi să ofere invitații pentru cina de nuntă: „*Spuneți celor poștiți: "Iată că am gătit ospățul meu..toate sunt gata, veniți la nuntă."* (Matei 22:1-14). Invitații sunt cei ce decid dacă vor căuta scuze sau vor asculta și vor răspunde chemării. În Matei 24:45-47 citim despre slujitorul înțelept pe care Domnul l-a pus peste casa Lui ca să împartă hrana duhovnicească la timpul potrivit înaintea venirii Mirelui. Pentru cei răscumpărați aceasta înseamnă că voia lui Dumnezeu trebuie să devină acum realitate în viețile lor, așa cum s-a întâmplat mai întâi cu Răscumpărătorul: „*Mâncarea Mea este să fac voia Celui ce M-a trimis și să împlinesc lucrarea Lui.*” (Ioan 4:34). Noi așteptăm acum încheierea lucrării de răscumpărare a lui Dumnezeu cu Biserica; de aceea, hrana noastră duhovnicească trebuie să fie în legătură directă cu voia lui Dumnezeu, căci numai atunci se va împlini pentru noi acest text din Scriptură: „*Prin această "voie" am fost sfințiți noi, și anume prin jertfirea trupului lui Isus Hristos, o dată pentru totdeauna...Căci printr-o singură jertfă El a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei ce sunt sfințiți.*” (Evrei 10:10-14).

În Matei 24:48-51 avem pilda slujitorului celui rău care-și spune în inima lui: „*Stăpânul meu zăbovește să vină*” și începe să bată pe tovarășii lui de slujbă. Un slujitor înțelept împărtășește Cuvântul lui Dumnezeu, hrana duhovnicească, mana ascunsă, cu Biserica și seamănă sămânța cea bună care vine la viață în toți fiii și fiicele lui Dumnezeu. Un slujitor rău seamănă tâlcuiri care duc la certuri și-i bate pe toți ceilalți slujitori care nu sunt de acord cu punctul lui de vedere. Oricărui slujitor care nu a primit o chemare directă și personală îi va fi greu să creadă că altcineva a fost cu adevărat chemat în mod direct. Când chemarea este în legătură cu planul de mântuire, atunci numai cei ce au fost hotărâți înainte de întemeierea lumii vor putea crede (Ef.1:1-5). Fie că a fost pe timpul prorocilor sau în timpul Domnului nostru și apoi în timpul apostolilor – numai cei ce erau din Dumnezeu au auzit și au crezut Cuvântul Lui (Ioan 8:47). Toți ceilalți l-au respins. Același lucru se petrece și astăzi. Cu toate acestea, când este vorba de o chemare, atunci următoarele cuvinte ale Domnului rămân valabile pentru totdeauna: „*Cine vă ascultă pe voi, pe Mine Mă ascultă; și cine vă nesocotește pe voi, pe Mine Mă nesocotește, iar cine Mă nesocotește pe Mine, nesocotește pe Cel ce M-a trimis pe Mine.*” (Luca 10:16).

În Matei 25 se aude strigătul de la miezul nopții „*Iată mirele, ieșiți-i în întâmpinare!*” Fecioarele înțelepte „*...cele ce erau gata, au intrat cu el*

în odaia de nuntă, și s-a încuiat ușa”. Aceasta este cea mai importantă lecție în legătură cu revenirea lui Hristos: chiar la sfârșit accentul este pus pe faptul că numai fecioarele înțelepte au ajuns la țintă.

Fecioara Maria a fost aleasă de Dumnezeu pentru ca Răscumpărătorul să poată veni în lume, așa cum Biserica este rânduită să primească sămânța divină pentru ca Hristos să poată fi descoperit în toți cei răscumpărați (Col.3:1-4).

Punctul cel mai important este împlinirea planului divin de Mântuire care-și va avea apogeul la revenirea lui Hristos. În acel timp, 1Cor.15 va fi împlinit și trupurile noastre muritoare vor fi transformate și vor primi nemurirea: „Și după cum am purtat chipul celui pământesc, tot așa vom purta și chipul Celui ceresc.” (vers.49).

Cu privire la Maria, în Luca 1 sunt două afirmații deosebit de importante: „...eu nu știu de bărbat...” (vers.34) și „Iată, roaba Domnului; făcă-mi-se după cuvintele tale!” (vers.38). Maria a găsit har înaintea lui Dumnezeu (vers.30); ea a primit cuvântul făgăduit adus ei de către îngerul Gavril și astfel Cuvântul s-a putut face trup și Fiul lui Dumnezeu să se nască. Următoarele prorocii s-au împlinit:

Sămânța divină trebuia să vină prin femeie (Gen.3:15). „Atunci pentru ce este Legea? Ea a fost adăugată din pricina călcărilor de lege, pînă cînd avea să vină”Sămînța”, căreia îi fusese făcută făgăduința...” (Gal.3:19).

„Eu îi voi fi Tată și el Imi va fiu fiu.” (2Sam.7:14). „Și iarăși, Eu Îi voi fi Tată și El Îmi va fiu Fiul.” (Evrei 1:5b).

„Tu ești Fiul Meu, astăzi Te-am născut.” (Ps.2:7). „Căci căruia dintre îngeri a zis El vreodată: “Tu ești Fiul Meu, astăzi Te-am născut?” (Evrei 1:5a).

Prin naștere (zămislire), care a fost în același timp un act de creație, sămânța divină a fost pusă în Maria; de aceea, El este „singurul Fiul născut (zămislit) (Ioan 3:16), Cel întâi născut dintre mai mulți frați (Rom.8:29), începutul noii creații a lui Dumnezeu (Apoc.3:14) și de asemenea cel întâi născut din toată creația (Col.1:14,15). Când cineva este în Hristos, el este o făptură nouă (2Cor.5:17).

Următoarele texte din Scriptură s-au împlinit de asemenea: „... *din pântecul mamei ai fost Dumnezeuul meu.*” (Ps.22:10) și „*Jar Eu îl voi face întâiul născut, cel mai înalt dintre împărații pământului. Îi voi păstra totdeauna bunătatea Mea, și legământul Meu îi va fi neclintit..*” (Ps.89:27,28). Tot ceea ce s-a întâmplat la prima venire a lui Hristos a fost spus pe scurt de Domnul după înviere astfel: „*Apoi le-a zis:”Iată ce vă spuneam când încă eram cu voi, că trebuie să se îplinească tot ce este scris despre Mine în Legea lui Moise, în Prooroci și în Psalmi.*” *Atunci le-a deschis mintea, ca să înțeleagă Scripturile.*” (Luca 24:45,46).

Care este preocuparea astăzi? Chiar acum punctul cel mai important este împlinirea tuturor lucrurilor care au fost prezise pentru timpul nostru. Prin fecioara Maria și prin Răscumpărătorul Însuși s-au împlinit atunci toate prorociile din Vechiul Testament pentru acel timp. Prin fecioarele înțelepte și prin Răscumpărătorul Însuși se împlinesc acum toate prorociile din Sfânta Scriptură pentru acest timp. Așa cum a făcut Maria la fel și noi primim cu bucurie făgăduința și spunem: „*...facă-mi-se după cuvintele tale.*” (Luca 1:38). Ca răspuns la afirmația ei „*...fiindcă eu nu știu de bărbat...*”, îngerul i-a spus „*Duhul Sfânt se va coborî peste tine și puterea Celui Prea Înalt te va umbri; de aceea Sfântul care se va naște din tine va fi chemat Fiul lui Dumnezeu*” (Luca 1:34-35).

Așa cum Maria a primit Cuvântul făgăduit prin credință și Duhul Sfânt a venit peste ea, la fel primesc adevărații credincioși Cuvântul făgăduit pentru timpul lor prin credință și sunt umpluți cu aceeași putere a Duhului Sfânt.

Nouă ni s-a dat cea mai mare făgăduință a tuturor timpurilor și o vom trăi atunci când copilul de parte bărbătească, biruitorii, se va ivi din Biserică după durerile nașterii și într-o clipă a trimfului va fi ridicat la Dumnezeu și tronul Său.

NĂSCUȚI DIN DUMNEZEU, PĂRTAȘI AI FIRII DUMNEZEIEȘTI (2Petru 1:3-11).

„*O sămânță de oameni Îi va sluji..*” (Ps.22:30, Isaia 53:10 și alte versete) și va primi firea dumnezeiască. Toți cei ce sunt născuți (zămisliti) de Dumnezeu și sunt născuți din nou au, ca și fii și fiice ai lui Dumnezeu, aceeași fire ca Fiul lui Dumnezeu. Cuvântul grecesc „*gennao*” are ambele înțelesuri: „zămislire” și „a da naștere” și se aplică atât Fiului lui Dumnezeu

cât și fiilor și fiicelor lui Dumnezeu. Când se referă la bărbat, traducerea cea mai potrivită ar fi „a zămisli, a procrea”, așa cum găsim scris în Gen.5 de exemplu, unde de repetate ori este scris: „*La vârsta de 130 de ani Adam a născut un fiu...La vârsta de 105 ani, Set a născut pe Enos...*” Atunci când se referă la femeie, cuvântul ar trebui tradus „a da naștere”. „*Adam s-a împreunat cu nevastă-sa Eva; ea a rămas însărcinată, și a născut...*” (Gen.4:1). Despre Maria putem citi ca „...*a născut pe Fiul ei cel întâi născut...*” (Luca 2:7).

Apostolul Ioan s-a ocupat mai în amănunt de acest lucru (Ioan 3:7, 1Ioan 2:29, 3:9, 5:1,18 și alte versete). Este o realitate faptul că înaintea unei nașteri trebuie să aibă loc o zămislire și că sămânța vine la viață prin naștere. „*Dacă știți că El este neprihănit, să știți și că oricine trăiește în neprihănire este născut (zămislit) din El.*” (1Ioan 2:29). „*Oricine este născut (zămislit) din Dumnezeu, nu păcătuiește, pentru că sămînța Lui rămîne în el, și nu poate păcătui, fiindcă este născut (zămislit) din Dumnezeu.*” (1Ioan 3:9). „*Pentru că oricine este născut (zămislit) din Dumnezeu, biruiește lumea; și ceea ce cîștigă biruința asupra lumii, este credința noastră.*” (1Ioan 5:4).

Dacă privim la fecioarele înțelepte, vedem că se repetă cu ele ceea ce s-a întîmplat cu Maria: ea a primit făgăduința, a crezut-o și Duhul Sfânt a venit chiar atunci peste ea; și astfel Cuvântul s-a făcut trup. Același lucru se întîmplă azi cu toți cei ce sunt o parte a Bisericii Mireasă: ei primesc Cuvântul făgăduit pentru acest timp prin credință, Duhul Sfânt vine peste ei și sămânța Cuvântului iese la viață în ei. Ca și Maria, ei spun: „*...facă-mi-se după cuvintele tale*”. În ce privește fecioarele înțelepte, la ele nu există nici o influență omenească. Ele nu știu de niciun bărbat, de nicio sămânță străină, de nicio învățătură nebiblică. Fecioarele neînțelepte pot crede tâlcuirile neînțelepte, cum ar fi cea că șapte bărbați deosebiți vor desăvârși Mireasa sau că Domnul ar fi și venit deja și multe ca acestea. Fecioarele înțelepte nu vor primi nici măcar o singură interpretare. Ele sunt Mireasa Cuvântului și de aceea nu se fac vinovate de curvie duhovnicească; ele rămân curate și neatînse și trăiesc faptul că făgăduințele lui Dumnezeu devin realitate în ele. Copiii făgăduinței cred Cuvântul făgăduit și primesc Duhul făgăduit (Rom.9:8, Gal.4:28, Ef.1:13).

Fecioarele înțelepte nu au numai lămpile pline (lumina), ele au și vasele umplute cu ulei pentru a-și reumple lămpile și pentru a nu li se stinge. Acest tablou ne amintește de prorocul Ilie, care a fost trimis la o

văduvă în Sarepta și căreia el i-a spus: „Făina din oală nu va scădea și untdelemnul din ulcior nu se va împuțina, până în ziua când va da Domnul ploaie pe fața pământului.” (1Împ.17:14). Făina este necesară pentru pâine; uleiul este necesar pentru lampă. Mai departe găsim confirmate cuvintele lui: „Făina din oală n-a scăzut și untdelemnul din ulcior nu s-a împuținat, după cuvântul pe care-l rostise Domnul prin Ilie.” (1Împ.17:16). Acest lucru se întâmplă și acum: ambele lucruri ne vor fi asigurate din plin până va cădea ploaia târzie (Isaia 44:3, Ier.5:24, Iacov 5:7 și alte versete). În predica „**Cuvântul vorbit este sămânța originală**” fratele Branham a spus: „...când sosește acest mesager uns. Desigur, el va semăna sămânța întregii Biblii, începând cu ceea ce a făcut șarpele până la mesagerul din ploaia timpurie... Apoi, în ploaia târzie, va avea loc un Carmel, o confruntare: Biblia împlinită la literă.”

Noi credem mesajul adus de Ilie al timpului nostru și ne hrănim sufletele cu această scumpă hrană duhovnicească. Fecioarele înțelepte trăiesc acum umplerea vaselor cu ulei cu care ele își pot reumple lămpile. Aceasta le deosebește încă odată de fecioarele neînțelepte care se separă de Biserică și prin aceasta de vasul cu ulei din care se alimentează lămpile (Zah.4:2, Apoc. cap.1 – 3).

Scopul final și cel mai important este să credem fără niciun compromis sub călăuzirea directă a Duhului Sfânt și să trăim ceea ce a făgăduit Dumnezeu în Cuvântul Lui, căci numai atunci vor deveni realitate aceste cuvinte: „*Ferice de aceea care a crezut; pentru că lucrurile, care i-au fost spuse din partea Domnului, se vor împlini.*” (Luca 1:45). Făgăduința pe care ne-a dat-o Domnul include chemarea afară, separarea, curățirea conform 2Cor.6:14-18, 7:1 și de asemenea reșezarea tuturor lucrurilor în starea în care au fost la început. În timp ce fecioarele neînțelepte încă mai discută despre diferite teme, cele înțelepte trăiesc împlinirea făgăduințelor.

În ce privește pregătirea personală a celor ce aparțin de Biserica Mireasă, noi trebuie să ne dăm seama cu seriozitate că în ultimele momente dinaintea nunții o mireasă nu se mai îngrijește de lucrurile care se întâmplă în jurul ei, nu o mai interesează ce spun sau ce fac oamenii, ci ea este preocupată doar de pregătirea ei. Prorocul Ieremia a spus: „*Își uită fata podoabele sau mireasa brâul?*” (Ier.2:32). Același lucru se întâmplă acum cu cei ce sunt o parte a Miresei: ei se spală în apa Cuvântului (Ef.5:26); se uită în oglinda Cuvântului (Iacov 1:19-27); se îmbracă în haine albe, care sunt faptele neprihănite ale sfinților (Apoc.19:8) și se pregătesc să-L întâmpine pe Mire.

Apostolul Iacov ne atenționează cu putere să lepădăm orice necurăție și să primim cu blândețe Cuvântul sădit în noi care ne poate mântui sufletele. El continuă și ne spune: „*Fiți împlinatori ai Cuvântului, nu numai ascultători, înșelându-vă singuri.*” Apoi ne duce un pas mai departe și scrie: „*Căci dacă ascultă cineva Cuvântul, și nu-l împlinește cu fapta, seamănă cu un om, care își privește fața firească într-o oglindă...*” La sfârșit ni se spune că doar o simplă privire aruncată în oglindă nu este suficientă: „*...și, după ce s-a privit, pleacă și uită îndată cum era.*” (Iacov 1:22-24).

Duhul lui Dumnezeu descoperă în mod personal lipsurile fiecăruia. El ne convinge în ce privește păcatul, neprihănirea și judecata (Ioan 16:7), ne conduce în tot adevărul și de asemenea ne face ascultători. Noi devenim împlinatori ai Cuvântului și putem păși cu Dumnezeu ca Enoh, într-o armonie totală cu Cuvântul și voia Lui. În Ef.5:27 noi citim că Domnul Își va prezenta o Biserică desăvârșită, fără vreo pată sau zbârcitură. Noi avem nevoie să citim aceste texte din Scriptură pentru a învăța ce se cere din partea noastră, a fiecăruia în parte, pentru a duce o viață care să fie plăcută lui Dumnezeu. David a întrebat: „*Cine va putea să se suie la muntele Domnului? Cine se va ridica până la locul Lui cel Sfânt? Cel ce are mâinile nevinovate și inima curată, cel ce nu-și dedă sufletul la minciună și nu jură ca să înșele.*” (Ps.24:3,4). În predica de pe munte, Domnul nostru a spus: „*Ferice de cei cu inima curată, căci ei vor vedea pe Dumnezeu.*” (Matei 5:8). David, care a trecut prin multe încercări, a scris călăuzit de Duhul Sfânt: *C, el ce umblă în neprihănire, cel ce face voia lui Dumnezeu și spune adevărul din inimă. Acela nu clevețește cu limba lui, nu face rău semenului său, și nu aruncă ocara asupra aproapelui său.*” (Ps.15:2,3).

Este recomandabil pentru fiecare credincios să citească 1Cor.6:9-10 pentru o evaluare biblică a propriei vieți și ca să-și dea seama dacă mai sunt unele lipsuri care l-ar putea exclude din Împărăția lui Dumnezeu. Bârfitorii, închinătorii la idoli și toți cei menționați în Scriptură vor rămâne pe afară. În Galateni 5:19-21 apostolul ne prezintă o listă întregă de asemenea fapte. Textele din Scriptură referitoare la această temă trebuie să dea naștere la un răspuns în fiecare persoană, altfel sunt doar priviri fugare aruncate spre oglindă și totul rămâne cum a fost mai înainte. Doar atunci când luăm în serios avertizarea vom putea înțelege ceea ce este scris în Evrei 12:14: „*Urmăriți pacea cu toți (oamenii) și sfințirea fără care nimeni nu va vedea pe Dumnezeu.*” Este deosebit de important ca fiecare din noi să fie găsit în credința și ascultarea desăvârșită în timp ce pășim pe calea îngustă. Violența

dușmanului se manifestă la credincioșii care sunt preocupați mai mult de ceea ce au făcut alții și care, după părerea lor, nu ar fi trebuit să le facă. Am fi mai câștigați dacă ne-am cerceta fiecare pe sine ca să recunoaștem ce anume trebuie corectat în viețile noastre, astfel ca să putem fi gata să-L întâlnim pe Dumnezeu, și să ne punem pe inimă avertizarea: „Cum se împacă Templul lui Dumnezeu cu idolii?...ce legătură are cel credincios cu cel necredincios?” (2Cor.6:14-18). Noi trebuie de asemenea să primim toate lucrurile cerute de Domnul ca pe o poruncă: „...nu vă atingeți de ce este necurat, și vă voi primi. Eu vă voi fi Tată, și voi Îmi veți fi fii și fiuce, zice Domnul Cel Atotputernic.” Apoi, încă odată, apostolul întărește lucrul de căpătâi: „Deci, fiindcă avem astfel de făgăduințe, prea iubiților, să ne curățim de orice întinăciune a cărnii și a duhului, și să ne ducem sfințirea până la capăt, în frică de Dumnezeu.” (2Cor.7:1).

În fiecare epocă de-a lungul timpului, numai cei ce au avut parte de alegerea prin har (Rom.11:5) vor asculta ceea ce are Duhul de spus bisericilor (Apoc.2+3); toți ceilalți au fost orbiți (Rom.11:7). Acum, atât de aproape de revenirea Mirelui, are loc ultima chemare afară și pregătirea Bisericii Mireasă. Dumnezeu a făcut totul; El ne-a dat mesagerul și mesajul și ne-a condus din claritate în claritate. După ce creștinismul decăzut este descris în Apoc.17 ca Babilonul cel mare și curva cea mare, în Apoc.18:4 se face pentru ultima oară chemarea către adevărații credincioși: „Apoi am auzit din cer un alt glas, care zicea: ”Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei, și să nu fiți loviți cu urgiile ei!” Aceasta este ultima chemare la care toți cei ce fac parte din Biserica Mireasă trebuie să ia seama înaintea revenirii Mirelui. Chemarea afară și separarea sunt urmate de restituirea totală. În acest fel, la sfârșit, toate lucrurile sunt reasezate în starea lor originară, așa cum au fost la începutul Bisericii nou-testamentare.

REVENIREA LUI HRISTOS ȘI ALTE DIFERITE VENIRI

„Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi.” (Ioan 14:3).

Fratele Branham a spus: „Sunt trei venituri ale lui Hristos. El vine mai întâi să-și răscumpere Mireasa Sa. Apoi vine pentru răpire ca să-și ia Mireasa Sa. El vine din nou la începutul Împărăției de o mie de ani cu Mireasa Sa.” (**Cuvântul vorbit este sămânța originală**).

Prima Sa venire este descrisă foarte bine în cele patru Evanghelii, de la nașterea Domnului și Mântuitorului nostru până la ridicarea Lui la cer.

Conform Matei 25, Domnul nostru vine ca Mire să-și ia Mireasa cu El în slavă: „...cele ce erau gata, au intrat cu el în odaia de nuntă, și s-a încuiat ușa.” (Matei 25:10).

„Iată, vă spun o taină: nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați într-o clipă, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiță. Trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii, și noi vom fi schimbați.” (1Cor.15:39-58).

În 1Tes.4, apostolul Pavel se referă la revenirea lui Isus Hristos și descrie amănunțit acest eveniment: „Iată, în adevăr, ce vă spunem prin Cuvântul Domnului: noi cei vii, care vom rămâne până la venirea Domnului, nu vom lua-o înaintea celor adormiți. Căci însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va coborî din cer, și întâi vor învia cei morți în Hristos. Apoi, noi cei vii care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh, și astfel vom fi totdeauna cu Domnul.” (vers.13-18).

Apostolul Ioan a scris: „Prea iubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi, nu s-a arătat încă. Dar știm că atunci când Se va arăta EL, vom fi ca El, pentru că Îl vom vedea așa cum este.” (1Ioan 3:2). Fiecare venire a Domnului este o „parusia” – prezență personală, trupească.

În 2Tes.2:1,2 apostolul Pavel îi avertizează pe credincioși cu cuvintele: „Cât privește venirea Domnului nostru Isus Hristos și strângerea noastră laolaltă cu El, vă rugăm, fraților, să nu vă lăsați clătinați așa de repede în mintea voastră, și să nu vă tulburați de vreun duh, nici de vreo vorbă, nici de vreo epistolă, ca venind de la noi...”

Preocuparea noastră este revenirea iubitului nostru Domn și avertizările directe ce ne-au fost adresate nouă tuturor cu referire la a doua Sa venire: „Căci în lume s-au răspândit mulți amăgitori, care nu mărturisesc că Isus Hristos vine în trup. Iată amăgitorul, iată Antihristul!” (2Ioan 7). Imediat după această puternică afirmație, noi citim: „Oricine o ia înainte, și nu rămâne în învățătura lui Hristos, n-are pe Dumnezeu. Cine rămâne în învățătura aceasta, are pe Tatăl și pe Fiul.” (vers.9).

Negarea revenirii trupești a Domnului și Mântuitorului nostru este cea mai rea erezie și este pusă în aceeași categorie cu Antihristul; de aceea urmează și puternica prevenire: „*Dacă vine cineva la voi, și nu vă aduce învățătura aceasta, să nu-l primiți în casă, și să nu-i ziceți: "Bun venit!"*” (vers.10). Cercetați duhurile; puneți-i la încercare pe învățători și învățăturile lor.

Un citat din predica fratelui Branham „**Unirea invizibilă a Miresei**”: „Acum noi așteptăm venirea Domnului în generația noastră...reîntoarcerea fizică (trupească) a Domnului Isus pentru a lua la El un popor fizic (în trup), proslăvit prin curățirea cu Sângele Său.”

Oricine neagă revenirea trupească a lui Isus Hristos este posedat de un duh antihrist. Aceasta se aplică și celor ce spiritualizează a doua venire și învață că Domnul a venit deja. Ei sunt orbiți de îngâmfare și se așează deasupra Cuvântului lui Dumnezeu. La revenirea lui Isus Hristos totul se va desfășura exact așa cum este scris și anume: „...Acest Isus care S-a înălțat la cer din mijocul vostru, va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer.” (Luca 24:50, Fapte 1:11). Noi trebuie să respectăm acest Cuvânt pentru că este un AȘA VORBEȘTE DOMNUL în Cuvântul Lui.

Toate textele din Scriptură care se ocupă de diferitele venituri și care nu sunt în legătură cu Biserica și răpirea, trebuie văzute, în același fel, în contextul corect. Noi știm că revenirea Domnului nostru, și anume pentru răpire, are loc înainte ca să înceapă marele necaz. Fratele Branham a subliniat acest lucru de repetate ori. Pavel a scris credincioșilor, „Căci cine este, în adevăr, nădejdea, sau bucuria, sau cununa noastră de slavă? Nu sunteți voi, înaintea Domnului nostru Isus Hristos, la venirea Lui?” (1Tes.2:19).

Mai sunt și alte venituri ale Domnului menționate în Scriptură și care nu sunt în legătură cu Biserica, așa cum este de exemplu Matei 25, de la vers.31: „Când va veni Fiul omului în slava Sa, cu toți sfinții îngeri, va ședea pe scaunul de domnie al slavei Sale...” În 2Tes.1:7,8 noi citim: „...la descoperirea Domnului Isus din cer, cu îngerii puterii Lui, într-o flacără de foc...” Alte exemple se găsesc în Apoc.16:15,16 și Apoc.19 de la vers.11. Este absolut imperativă referirea la Vechiul Testament ca să știm exact despre ce este vorba și care este contextul corect.

Despre ce venire a Domnului nostru este vorba în Matei 24:29-30?
„Îndată după acele zile de necaz, soarele se va întuneca, luna nu-și va mai da lumina ei, stelele vor cădea din cer, și puterile cerurilor vor fi clătinate.” Atunci se va arăta în cer semnul Fiului omului, toate semințiile pământului se vor boci, și vor vedea pe Fiul omului venind pe norii cerului cu putere și cu o mare slavă.”

Acest text nu vorbește despre venirea Mirelui, ci despre venirea Fiului Omului după marele necaz, când soarele se va întuneca și luna nu-și va mai da lumina. Această venire cade în perioada peceții a șasea (Apoc.6, de la vers.12). Apoc.1:7 mărturisește despre acest eveniment: *„Iată că El vine pe nori. Și orice ochi Îl va vedea, și cei ce L-au străpuns. Și toate semințiile pământului se vor boci din pricina Lui! Da, Amin.”*

„...și își vor întoarce privirile spre Mine, pe care L-au străpuns.”
(Zah.12:9,10).

„M-am uitat în timpul vedeniilor mele de noapte, și iată că pe norii cerurilor a venit unul ca un fiu al omului; a înaintat spre Cel îmbătrânit de zile și a fost adus înaintea Lui. I S-a dat stăpânire, slavă și putere împărătească, pentru ca să-I slujească toate popoarele, neamurile, și oamenii de toate limbile. Stăpânirea Lui este o stăpânire veșnică, și nu va trece nicidecum, și împărăția Lui nu va fi nimicită niciodată.” (Daniel 7:13,14).

Apoc.11, de la vers.15, arată ce se va întâmpla mai departe:
„Îngerul al șaptelea a sunat din trâmbiță. Și în cer s-au auzit glasuri puternice, care ziceau:” Împărăția lumii a trecut în mâinile Domnului nostru și ale Hristosului Său. Și El va împărăți în vecii vecilor.”

În acest context citim despre îngerul cu a șaptea trâmbiță, care este menționat și în Apoc.10 :7. Pe 17 martie 1963, fratele Branham a spus următoarele cu referire la acest verset în predica **„Intervalul”**. „Eu nu spun aceasta de la mine...este AȘA VORBEȘTE DOMNUL. V-o citesc din Biblie: *„...ci că în zilele în care îngerul al șaptelea va suna din trâmbița lui, se va sfârși taina lui Dumnezeu, după vestea bună vestită de El robilor Săi proorocilor.”* Acest AȘA VORBEȘTE DOMNUL spus de fratele Branham nu trebuie și nu poate fi schimbat. În aceeași afirmație el a adus această clarificare în legătură cu al șaptelea înger cu trâmbiță și coborârea Îngerului legământului: *„Și când pecețile sunt deschise și taina este descoperită, atunci coboară Îngerul, Mesagerul, Hristos cu curcubeul deasupra capului și pune un picior*

pe pământ și unul pe mare. Țineți minte, **acest** al șaptelea înger este pe pământ în timpul **acestei** veniri.”

Vă rog fiți foarte atenți: nu la revenirea lui Hristos, când Mireasa Lui Îl întâlnește în văzduh ca Mire, ci atunci când El vine jos ca Înger al legământului are loc **acest** eveniment, nu al șaptelea înger al Bisericii, ci **acest** al șaptelea înger este pe pământ. Nu are loc la deschiderea pecetilor din 1963, ci după ce sunt deschise pecetele. „...Și deodată va intra în Templul Său Domnul pe care-L căutați: Solul legământului, pe care-L doriți; iată că vine, zice Domnul oștirilor. (Mal.3.1b).

Cei șapte îngeri cu trâmbițe sunt prezentați la deschiderea celei de a șaptea peceti. Când fr. Branham a predicat despre a șaptea pecete, el a citit doar primul verset din cap.8 care se referă la tăcerea de o jumătate de ceas din cer. Dar imediat după aceasta, Ioan a văzut ceea ce este scris de la vers.2: „Și am văzut pe cei șapte îngeri care stau înaintea lui Dumnezeu și li s-au dat șapte trâmbițe.” În Biblia în limba ebraică este folosit cuvântul „șofar”, care a fost tradus cu „trâmbiță”. Cuvântul „șofar” se mai găsește în alte nouă locuri (Apoc.8:6, 8:8; 8:10, 8:12, 8:13, 9:1, 9:13, 10:7, 11:5). Aceasta arată foarte clar că ceea ce este scris în cea de-a șaptea pecete nu are nicio legătură cu îngerii celor șapte epoci ale Bisericii (Apoc.2 și 3), ci cu cei șapte îngeri cu trâmbițe care stau înaintea lui Dumnezeu.

După ce patru îngeri au sunat din șofarul lor, este scris: „Vai, vai, vai de locuitorii pământului, din pricina celorlalte sunete de trâmbiță / șofar ale celor trei îngeri, care au să mai sune.” (Apoc.8:13). În cap.9, îngerul al cincilea și al șaselea sună din trâmbițele lor și astfel rămâne să sune numai îngerul al șaptelea. Este clar că îngerul al șaptelea din Apoc.7 nu este mesagerul pentru a șaptea epocă a Bisericii, ci al șaptelea înger cu trâmbiță. Acest AȘA VORBEȘTE DOMNUL spus de fr. Branham se referă negreșit la sunetul trâmbiței celui de-al șaptelea înger, căci atunci se va încheia taina lui Dumnezeu.

Când fr. Branham se referă la Apoc.10 în legătură cu slujba lui, el folosește forma plurală – „tainele”. Este foarte important să facem această distincție pentru că prin mesagerul pentru epoca Laodicea a Bisericii trebuiau descoperite toate tainele, din Geneza 1 până la ultimul capitol al Bibliei. Exact așa s-a și întâmplat. Însărcinarea ultimului mesager a fost să aducă cel din urmă mesaj. Apoc.10:7 vorbește despre „taina lui Dumnezeu” în formă de singular care se va încheia atunci când al șaptelea înger cu

trâmbiță va suna din trâmbița lui. Acest lucru este exprimat foarte clar în Sfânta Scriptură. Hristos este taina lui Dumnezeu descoperită (1Tim.3:16, Col.2:2,3 și alte versete): „*Să capete toate bogățiile plinătății de pricepere, ca să cunoască taina lui Dumnezeu Tatăl, adică pe Hristos, în care sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale științei.*” Taina lui Dumnezeu în Hristos a rămas ascunsă pentru evrei atunci, dar când vine timpul lor, le va fi descoperită și lor.

În acest punct, Cuvântul lui Dumnezeu este de asemenea foarte clar și nu poate fi înțeles greșit. Greșeala fatală care se face este că citatele din predici și textele din Scriptură sunt aplicate numai revenirii lui Hristos, când de fapt ele vorbesc despre venituri diferite. Este capital să faci deosebire între textele din Scriptură și să le așezi pe fiecare în ordinea lor divină. A venit vremea când fiecare va trebui să fie de acord cu Dumnezeu și Cuvântul Său. Ferice de cel ce o face deja!

În Noul Testament este menționată numai prima parte din Maleahi 3:1, care se referă la Ioan Botezătorul: „*Căci el este acela despre care s-a scris: ”Iată, trimit înaintea feței Tale pe Solul Meu, care Îți va pregăti calea înaintea Ta.”* (Matei 11:10). Partea a doua referitoare la Îngerul legământului care va intra în Templul Său nu a fost menționată acolo pentru că nu se împlinea atunci. Făgăduința referitoare la Îngerul legământului era atunci și este și astăzi la viitor.

„*Și deodată va intra în Templul Său Domnul pe care-L căutați: Solul legământului, pe care-L doriți; iată că vine, zice Domnul oștirilor. Cine va putea să sufere însă ziua venirii Lui? Cine va rămâne în picioare când Se va arăta El? Căci El va fi ca focul topitorului, și ca leșia nălbitorului.*” (Mal.3:1b-2).

În Apoc. 11:1, templul reconstruit este măsurat. Conform 2Tes.2 :4-8, Antihristul se va așeza în Templul lui Dumnezeu, dar **la acea venire** pentru evrei, Domnul îl va ucide cu suflarea gurii Lui (Isaia 11 :4).

În Apoc. 10 noi vedem pe Îngerul legământului coborând cu un curcubeu deasupra capului Său și învelit într-un nor (vers.1). Deoarece evenimentul are loc după deschiderea pecetilor, El are în mână cartea deschisă. Apoi, ca proprietar de drept, El pune un picior pe pământ și unul pe mare (vers.2), „...și a strigat cu glas tare, cum răcnește un leu...” Acesta este timpul în care cele șapte tunete își vor face auzite glasurile lor (ver.3). Ceea ce a fost spus nu ne privește pe noi, căci nu au nicio legătură cu

Biserica și nu a fost permis să se scrie ce au spus : „*Pecetluiește ce au spus cele șapte tunete, și nu scrie ce au spus!*” (vers.4).

Noi respectăm decizia divină și lăsăm doar în seama lui Dumnezeu lucrurile pe care EL le va face. Doar atunci Îngerul legământului va sta pe pământ și pe mare, va ridica mâna Sa dreaptă spre cer și va jura „...pe Cel ce este viu în vecii vecilor, care a făcut cerul și lucrurile din el, pământul și lucrurile de pe el, marea și lucrurile din ea, că nu va mai fi nicio zăbavă...” În acel moment se va încheia; nu va mai fi nici o zăbavă. „...ci că în zilele în care îngerul al șaptelea va suna din trâmbița lui, se va sfârși taina lui Dumnezeu, după vestea bună vestită de El robilor Săi proorocilor.” În cap.11, după ce se încheie slujba celor doi proroci și ei sunt ridicați la cer într-un nor (vers.12), al șaptelea înger sună atunci din trâmbița lui, așa cum fusese anunțat în Apoc.10:7 și este declarată începerea Împărăției lui Dumnezeu. Absolut totul este într-o ordine desăvârșită.

Prorocul Daniel a văzut mai dinainte cum îngerul va ridica mâna sa și va jura și a scris că de la acel moment până la începerea domniei divine vor mai fi doar trei ani și jumătate. „Unul din ei a zis omului acela *îmbrăcat în haine de in, care stătea deasupra apelor râului:*” *”Cît va mai fi până la sfîrșitul acestor minuni?”* *Și am auzit pe omul acela îmbrăcat în haine de in, care stătea deasupra apelor râului; el și-a ridicat spre ceruri mâna dreaptă și mâna stângă, și a jurat pe Cel ce trăiește veșnic, că vor mai fi o vreme, două vremuri, și o jumătate de vreme, și că toate aceste lucruri se vor sfârși când puterea poporului sfânt va fi zdrobită de tot.”* (Daniel 12 :6,7). Dumnezeu nu o putea spune mai clar. Am putea cita un mare număr de versete care aparțin de această temă și care arată când și în ce context va răzni Leul din seminția lui Iuda:

„Domnul va răzni de sus, din Locașul Lui cel sfânt va face să-I răsune glasul...” (Ier.25 :30,31).

„Ei vor urma pe Domnul, ca pe un leu care va răzni.” (Osea 11:10)

„Domnul răznește din Sion, glasul Lui răsună din Ierusalim.” (Ioel 3:15-17).

În Apoc.10:7 avem anunțul; în Apoc.11:15 avem împlinirea. Oricine citește cu atenție va recunoaște că exact atunci când al șaptelea înger cu trâmbiță va suna din șofar-ul lui și declară Împărăția lui Dumnezeu pe pământ, atunci se încheie taina lui Dumnezeu în Isus Hristos, Domnul

nostru. „Îngerul al șaptelea a sunat din trâmbiță. Și în cer s-au auzit glasuri puternice, care ziceau:”Împărăția lumii a trecut în mâinile Domnului nostru și ale Hristosului Său. Și El va împărăți în vecii vecilor.” Și cei douăzeci și patru de bătrâni, care stăteau înaintea lui Dumnezeu pe scaunele lor de domnie, s-au aruncat cu fețele la pământ, și s-au închinat lui Dumnezeu, și au zis:”Îți mulțumim Doamne, Dumnezeule, Atotputernice, care ești și care erai și care vii, că ai pus mâna pe puterea Ta cea mare, și ai început să împărățești.” (Apoc.11:15-17).

A fost o gravă eroare tâlcuirea că vocea celui de-al șaptelea înger din Apoc.10:7 este vocea lui Dumnezeu, deși nu este nicio mențiune referitoare la vocea lui Dumnezeu sau la vocea celui de-al șaptelea mesager pentru Biserică în acest verset. Este incontestabil vocea celui de-al șaptelea înger cu trâmbiță. Fratele Branham a avut dreptul să se refere la acest text profetic cu privire la slujba lui. Așa cum am văzut de multe ori, textele profetice au adesea o dublă aplicare. Vă rog, comparați următoarele texte: „*Israel este fiul Meu, întâiul Meu născut...*” (Exod 4:22). „*Când era tânăr Israel, îl iubeam și am chemat pe fiul Meu din Egipt.*” (Osea 11:1) „*ca să se împlinească ce fusese vestit de Domnul prin proorocul care zice:”Am chemat pe Fiul Meu din Egipt.*” (Matei 2:15). Cuvântul cheie de aici este „fiu”. Evenimentele descrise sunt total diferite, dar același cuvânt profetic din Osea 11:1 se aplică ambelor versete.

Un frate care avea doar zece ani atunci când fratele Branham a fost luat în slavă în 1965, a venit după 20 de ani cu ideea să declare că vocea fratelui Branham este vocea lui Dumnezeu pe care fiecare trebuie s-o audă în mod personal; de aceea, toți care o cred susțin că numai fratele Branham ar trebui ascultat și că nimeni altcineva nu are dreptul să predice. Datorită faptului că ei citează doar afirmațiile lui fără să le ducă în Scriptură și să le așeze corect în aceasta, ei se afundă tot mai adânc în nisipurile mișcătoare ale numeroaselor tâlcuiți pe care ei le așază chiar deasupra Cuvântului lui Dumnezeu.

Noi respectăm slujba unică și infailibilă pe care Dumnezeu a dat-o fratelui Branham în directă legătură cu planul Lui de mântuire. Toți cei ce sunt născuți din Dumnezeu vor auzi și vor crede cuvântul făgăduit pentru timpul nostru. Cu toate acestea, noi respingem categoric orice tâlcuire a Cuvântului și de asemenea glorificarea unui om sub orice formă care nu este altceva decât idolatrie. Vocea lui Dumnezeu rămâne pentru veșnicie în

Cuvântul lui Dumnezeu. Toată cinstea și slava se cuvin numai lui Dumnezeu singur prin Isus Hristos, Domnul nostru.

Acum când revenirea lui Hristos este iminentă, aceste probleme trebuie clarificate și așezate în mod corect și biblic în ordinea lor divină. Toate învățăturile false din multe denominații au la bază neînțelegerea și interpretarea greșită a textelor din Scriptură; în același fel, fiecare din aceste învățături greșite din cadrul mesajului au apărut prin așezarea incorectă a afirmațiilor fratelui Branham. Nici Cuvântul lui Dumnezeu, nici mesajul pe care ni l-a adus prorocul Lui nu sunt de vină, ci Satan, înșelătorul, cel care a răsucit Cuvântul lui Dumnezeu de la început.

URIM ȘI TUMIM LUMINĂ ȘI JUDECATĂ

Lui Aaron i s-a poruncit „*Să faci apoi pieptarul judecății, lucrat cu măiestrie... Să pui în pieptarul judecății Urim și Tumim, care să fie pe inima lui Aaron, când se va înfățișa el înaintea Domnului. Astfel, Aaron va purta necurmat pe inima lui judecata copiilor lui Israel, când se va înfățișa înaintea Domnului.*” (Exod 28:15+30; Lev.8:8). Aaron, primul mare preot în vremea lui Moise, avea răspunderea să conducă slujba în sfântul locaș împreună cu preoții care erau din seminția lui Levi. Mantia, efodul și pieptarul făceau parte din această slujbă. Pe pieptar erau prinse 12 pietre scumpe după numărul semințiilor lui Israel. Citind textele corespunzătoare din Vechiul Testament îți poți da seama cu ușurință că numai Dumnezeu era Acela care făcea dreptate în sfântul locaș (Num.27:21, 1Sam.28:6). Dumnezeu Însuși confirma în mod supranatural valabilitatea celor spuse și anume prin lumina care strălucea peste cele 12 pietre. De aceea a fost numit în limba ebraică Urim și Tumim, „Lumină și judecată” (Deut.33:8).

Pe vremea lui Ezra și Neemia, când poporul Israel se întorsese la Ierusalim ca să rezidească Templul, Casa lui Dumnezeu, s-a luat următoarea decizie: „*Și dregătorul le-a spus să nu mănânce din lucrurile prea sfinte până nu va întreba un preot pe Urim și Tumim.*” (Neem.7:65).

Fratele Branham a spus de repetate ori: „Urim și Tumim al nostru este Cuvântul lui Dumnezeu...” și a arătat drept spre învățătura celor 12 apostoli. El a făcut de 138 de ori referire la pieptarul din vremea lui Moise și a lui Aaron și l-a pus în legătură cu învățătura neschimbătoare a apostolilor. Pe 6 aprilie 1956, în predica sa „**Cuvântul lui Dumnezeu nu dă greș niciodată**”, el a spus: „Dacă cineva și-ar fi povestit visul sau un proroc ar fi

prorocit și lumina nu ar fi strălucit peste Urim și Tumim, atunci acel proroc era greșit.”

Isus Hristos este credincios ca Mare Preot după rânduiala lui Melhisedec. Dumnezeu a așezat diferite slujbe în Biserica Sa (1Cor.12, Ef.4 și alte versete) și a lăsat învățătura celor 12 apostoli ca singurul principiu călăuzitor pentru totdeauna. Biserica este zidită pe temelia apostolilor și prorocilor (Fapte 2:42, Ef.2:20).

Fratele Branham ne-a confirmat că femeia ce poartă o coroană de 12 stele din Apoc.12 este cu adevărat Biserica nou-testamentară care este încoronată cu învățătura celor 12 apostoli. Ea a primit sămânța divină a Cuvântului și la încheiere va da naștere copilului de parte bărbătească care va fi luat mai întâi în slavă și apoi este rânduit să domnească peste toate neamurile.

Tot ceea ce este în concordanță cu învățătura apostolilor este confirmat de lumina supranaturală. Când anumite lucruri sunt învățate, prorocite sau practicate și acestea nu sunt în armonie cu Cuvântul, pieptarul rămâne neluminat. Cele 12 pietre prețioase din pieptar sunt aceleași cu cele din noul Ierusalim (Apoc.21.15-20) care coboară ca o Mireasă împodobită. *„Apoi, unul din cei șapte îngeri care țineau cele șapte potire, pline cu cele din urmă șapte urgii, a venit și a vorbit cu mine, și mi-a zis: ”Vino să-ți arăt mireasa, nevasta Mielului!” Și m-a dus, în Duhul, pe un munte mare și înalt. Și mi-a arătat cetatea sfântă Ierusalimul, care se cobora din cer de la Dumnezeu...”* (Apoc.219-27).

Descrierea noului Ierusalim este foarte puternică și cu o mare semnificație. Orașul are 12 temelii de piatră pe care sunt scrise numele celor 12 apostoli ai Mielului. Pietrele de temelie sunt 12 pietre prețioase, care sunt numite fiecare în parte (vers.15-20). Ni se spune că orașul are și 12 porți după numele celor 12 seminții ale lui Israel. Numai cei ale căror nume sunt scrise în cartea vieții Mielului vor intra în noul Ierusalim. Subiectul aici este Mireasa Mielului, toți cei ce au fost aleși înainte de întemeierea lumii din Israel și din toate neamurile, din Vechiul și Noul Testament, care printr-o credință și ascultare desăvârșită au pășit în deplină armonie cu Dumnezeu și Cuvântul Lui.

„Nimic întinat nu va intra în ea, nimeni care trăiește în spurcăciune și în minciună, ci numai cei scriși în cartea vieții Mielului.” (Apoc.21.27).

Fratele Branham a vorbit și despre căderea lui Lucifer și a citit din Isaia 14:12, Luca 10:18 și Eze.28:11. Ca înger de lumină și heruvim ocrotitor, el avea nouă pietre prețioase în veșmântul lui (Eze.28:13). El era foarte aproape de Dumnezeu, a fost fără prihană de când fusese făcut și era așezat în grădina Eden. Cu toate acestea, a venit vremea când el a început să-și spună „*Eu voi! Eu voi...*” Aceasta s-a întâmplat atunci când l-a cuprins mândria și a vrut să fie ca Dumnezeu, ceea ce a dus la căderea lui.

Unșii falși din timpul sfârșitului care pretind a avea viziuni și apoi își vestesc propriile lor descoperiri, Hristoșii mincinoși din Matei 24, pretind chiar că au pe AȘA VORBEȘTE DOMNUL. Ei se împodobesc singuri cu cele nouă daruri ale Duhului; cu toate acestea, învățăturile și practicile lor sunt în acord cu Antihristul și nu cu învățăturile lui Hristos și ale celor 12 apostoli. De dragul voiei lor proprii, ei se lasă stăpâniți de mândria spirituală și astfel multe suflete scumpe sunt duse în rătăcire. N-a fost niciodată un timp când înșelătoria religioasă să fie decorată cu atâtea texte din Scriptură ca acum. Toți citează din Biblie și se justifică pe ei înșiși, dar nici nu se gândesc să-și compare învățăturile și practicile cu cele ale apostolilor.

În 2Tim.4 citim despre însărcinarea dată unui adevărat slujitor al lui Dumnezeu: „*Propovăduiește Cuvîntul, stăruiește asupra lui la timp și ne la timp; mustră, ceartă, îndeamnă cu toată blîndețea și învățătura. Căci va veni vremea cînd oamenii nu vor putea să sufere învățătura sănătoasă, ci îi vor gâdila urechile să audă lucruri plăcute, și își vor da învățători după poftele lor. Își vor întoarce urechea de la adevăr, și se vor îndrepta spre istorisiri închipuite. Dar tu, fii treaz în toate lucrurile, rabdă suferințele, fă lucrul unui evanghelist, și împlinește-ți bine slujba.*” Fie ca Dumnezeu să o dea. Amin!

INDUCERE ÎN EROARE LA TOATE NIVELURILE

„*Drept răspuns, Isus le-a zis:”Băgați de seamă să nu vă înșele cineva... Căci se vor scula Hristoși mincinoși și prooroci mincinoși; vor face semne mari și minuni, până acolo încât să înșele, dacă va fi cu puțință, chiar și pe cei aleși.*” (Matei 24:4+24).

În secolele trecute, iminenta revenire a lui Hristos nu era un subiect presant în biserici. Totuși, în ultimul timp toți vorbesc despre acest lucru. Chiar se folosește termenul „parousia” – de la Vatican până la ultima denominație.

Cu ocazia audienței generale ținute pe 12 noiembrie 2008, papa Benedict al-XVI-lea a ales ca subiect „Maranata = vino, Doamne Isuse” și s-a referit în mod repetat la acel „Maranata” scris de Pavel în 1Cor.16:22. În aceste zile, termeni biblici ca „trupul lui Hristos”, „Mireasa Mielului” și „Biserica lui Isus Hristos” fac parte din vocabularul obișnuit al bisericii romane și al tuturor bisericilor. Benedict al-XVI-lea a menționat chiar că apostolul Pavel a accentuat în 2Tes.2 că înaintea revenirii lui Hristos va avea loc „apostazia”, adică lepădarea de credință. Fără să știe, Biserica Romei și toate celelalte biserici au căzut de mult victime acestei apostazii. Biserica romană a venit la existență doar din vremea lui Constantin, nu are nimic în comun cu Biserica lui Isus Hristos și nu corespunde cu Biblia nici în învățătură, nici în practică. La fel, nici una din celelalte biserici nu pot trece testul Cuvântului. Ce folos dacă cineva vorbește despre „apostazie” și nu o recunoaște în propria lui viață? Foarte revelatoare a fost următoarea afirmație a actualului papă, când a spus că Pavel nu a creionat suficient tabloul celui pe care tradiția creștină l-a numit mai târziu „Antihrist”.

De fapt, descrierea este destul de clară pentru cel ce o poate vedea. Principala referire la Antihrist o găsim în 2Tes.2 unde scrie că el va apărea în legătură cu apostazia ca „omul fărădelegii”, „fiul pierzării”, potrivnicul lui Hristos care se înalță mai presus de tot ce se numește Dumnezeu și închinare la Dumnezeu; el se prezintă pe sine ca reprezentantul lui Hristos. Aici găsim semnul distinctiv: Antihristul este cel „fără de lege”, ceea ce înseamnă că el este un bărbat dintre neamuri, nu un evreu, pentru că evreii sunt „poporul Legii” – Tora.

În Fapte 2:23 apostolul Petru se adresează evreilor răspunzători de răstignirea lui Mesia cu aceste cuvinte: „*Omul acesta, dat în mâinile voastre... voi L-ați răstignit, și L-ați omorât prin mâna celor fărădelege.*” El se referea la romani, la Pilat, care a dat verdictul și la soldații romani care au dus la îndeplinire răstignirea și mai târziu și-au împărțit între ei hainele Lui (Ioan 19:23).

Poporul lui Israel este poporul Legii. Domnul Dumnezeu Însuși a coborât pe Muntele Sinai și mai întâi i-a dat lui Moise cele zece porunci și apoi întreaga Lege. Pot fi date multe texte biblice care sunt în legătură cu acest subiect. Antihristul nu poate fi în nici un caz un evreu; el este un bărbat dintre neamuri, cel fără de lege, care va merge atât de departe încât să se așeze în Templul lui Dumnezeu și să se prezinte ca reprezentantul Lui (2Tes.2:4).

NUMELE IAHVEH

În 19 noiembrie 2008, Vaticanul a decretat că Numele lui Dumnezeu, IAHVEH nu va mai fi utilizat în liturghia catolică. Administrația pontificală a bisericii romane a împlinit prin aceasta o cerere a rabinilor evrei care au prezentat ca argument faptul că Numele lui Dumnezeu va putea fi rostit doar în noul Templu care va fi construit la Ierusalim. În Biblia ebraică acest nume este reprezentat prin numai patru consoane – **I H V H** (Iod **H**eh **V**av **H**eh). A fost pronunțat de Dumnezeu Însuși: „*Dumnezeu a mai vorbit lui Moise, și i-a zis: "Eu sunt Domnul. Eu M-am arătat lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov, ca Dumnezeu Cel Atotputernic; dar n-am fost cunoscut de el sub Numele Meu ca "Domnul."*” (Exod 6:2,2).

Ca introducere la cele zece porunci, Cel Atotputernic a spus “*Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău care te-a scos din țara Egiptului.*” Apoi El a poruncit „*Să nu iei în deșert Numele Domnului Dumnezeului tău, căci Domnul nu va lăsa nepedepsit pe cel ce va lua în deșert Numele Lui.*” (Exod 20:2+7). Numele de legământ al Domnului Dumnezeu este atât de sfânt încât nu poate fi pronunțat decât cu respect în timpul serviciului de închinare. Dumnezeu însuși a poruncit-o astfel când a zis: “*În orice loc în care Îmi voi aduce aminte de Numele Meu, voi veni la tine, și te voi binecuvânta.*” (Exod 20:24).

Nu era permis să se folosească acest Nume sfânt atunci când o persoană decedată era scoasă din casă, pentru că Dumnezeu nu este Dumnezeul celor morți, ci al celor vii: „*Tăcere! Căci nu trebuie să pomenim acum Numele Domnului!*” (Amos 6:10). Acest text din Scriptură a fost înțeles greșit de cărturarii evrei având ca efect faptul că nu s-a mai permis deloc folosirea numelui IAHVEH. În jurul anului 270 d.Hr., când Biblia ebraică a fost tradusă în limba greacă de 70 sau 72 de cărturari evrei din Alexandria în Egipt, ei au făcut o mare greșeală: în Septuaginta (versiunea grecească a Vechiului Testament) ei au tradus Numele Iahveh cu „Kyrios”.

Cărturarii evrei din Tiberiada nu au fost deloc de acord cu traducerea Septuagintei și cu folosirea termenului „Kyrios” pentru Iahveh. Cu toate acestea, chiar și evreii au înlocuit mai târziu pe IHVH cu „Adonai” atunci când citeau Tora. Până în ziua de azi evreii se roagă „Elohim Adonai” în loc de „Elohim Iahveh”. Toate cele trei denumiri pentru

Domnul: „Adonai”, „Kyrios” și „Dominus” nu au nicio legătură directă cu Dumnezeu. Adonai poate fi un om cu autoritate, Kyrios un domnitor, Dominus un conducător, dar niciunul dintre ei nu este în legătură directă cu Singurul Dumnezeu adevărat care s-a descoperit cu Numele Său de legământ „Elohim Iahveh”. Denumirea „Iehova” a apărut dintr-o interpretare greșită și este folosit doar începând cu anul 1518 d.Hr.

TOȚI AU ACELAȘI DUMNEZEU?

În ultimul timp auzim frecvent afirmația „Toți avem același Dumnezeu!” Asta nu poate fi adevărat. Desigur, există doar un singur Dumnezeu care s-a descoperit de la începutul timpului ca Elohim Iahveh. El este Cel Veșnic, Creatorul cerului și al pământului. El este Împărat, Mântuitor, Judecător; El este totul și în toți. Iată ce a spus El Însuși: „*Afară de Mine nu este alt Dumnezeu.*” (Isaia 44:6 și alte versete). Acesta este Dumnezeul lui Moise, Dumnezeul lui Israel. Aici pe pământ, El a dat poporului Său Israel singura mărturisire de credință valabilă și pe care ei trebuiau s-o păzească: „*Ascultă, Israele: Domnul, Dumnezeul nostru este singurul Domn...*” – *Adonai Elohenu Adonai Echad.* (Deut.6:4-9).

Dumnezeul „triunic” în care crede creștinătatea a fost inventat de părinții bisericii catolice în secolul al III-lea. Nu există niciunul dintre aceste cuvinte în Biblie: „trinitate”, „Dumnezeu triunic”, „Fiu veșnic” sau „Dumnezeu Fiul”. De asemenea, nu există niciun text în Scriptură care să afirme că Dumnezeu a rânduit pe Duhul Sfânt ca a treia persoană din dumnezeire. A fost stabilit de părinții bisericii catolice în anul 386 d.Hr. Nu există niciun pasaj în Sfânta Scriptură care să depună mărturie că Dumnezeu a zămislit și a născut un Fiu în cer sau vreo consemnare a unei convorbiri dintre Tată și Fiu în cer. Toate aceste lucruri nu sunt alceva decât înțelegeri greșite referitoare la Dumnezeu introduse de așa-zișii părinți ai creștinismului și care au devenit apoi învățături și dogme.

Tema despre dumnezeire și descoperirea personală a lui Dumnezeu ca Tată în singurul Lui Fiu născut este de cea mai mare importanță când este vorba de predicarea Cuvântului căci această descoperire a avut loc pentru mântuirea noastră. Această temă a fost tratată bogat în multe broșuri și cărți pe baza textelor aplicabile din Scriptură așa că oricine caută cu sinceritate și fără prejudecăți poate primi claritate în această direcție.

Dumnezeul lui Mahomed și al islamului este Alah. Așa cum o arată datele istorice obiective, Alah este vechiul dumnezeu babilonian al lunii, care se zice că ar asigura fertilitatea vegetației de pe pământ. După ce Mahomed a cucerit toate celelalte triburi și pe dumnezeii lor, el a proclamat pe Alah, dumnezeul tribului său, ca fiind adevăratul dumnezeu și pe sine ca prorocul lui. În Kaba din Mecca, venerarea pietrei negre continuă ca de obicei și până astăzi Ramadanul, luna de post pentru musulmani, începe la lună plină. Țelul religiei lor rămâne același dintotdeauna și anume ca semiluna islamului să devină lună plină pe pământ prin convertirea tuturor ne-musulmanilor.

De-a lungul anilor am vizitat 12 țări islamice și m-a durut întotdeauna când traducătorul spunea „Alah” atunci când în predică eu spuneam „Dumnezeu”. În Indonezia, care cu cei 227 de milioane de locuitori este cea mai mare țară islamică din lume, numele „Alah” este scris chiar și în Biblie, de la primul verset din Geneza 1 până la Maleahi, ultimul proroc din Vechiul Testament. Pentru mine așa ceva era de neînțeles. Până la urmă, iubitul nostru Domn a făcut o cale să întâlnesc un profesor care lucra pentru „Compania Biblică” din Jakarta. Dumnezeu i-a deschis înțelegerea în timpul unei predici ale mele și datorită influenței sale, Biblia a fost retipărită. Imediat el mi-a trimis un exemplar ca să văd cu ochii mei că în ea nu mai există numele „Alah”. Acesta fusese înlocuit cu „Elohim Iahveh”. Noi mulțumim lui Dumnezeu pentru aceasta.

Acest subiect a atras atenția guvernelor din Indonezia și Malaezia. Ca urmare, în februarie 2009, guvernul islamic din Malaezia a interzis folosirea numelui „Alah” în bisericile creștine. Așa cum mi s-a spus în timpul ultimei mele vizite în Indonezia din martie 2009, guvernul din Jakarta ar putea urma curând acest exemplu.

BOTEZUL

Recent, denuminația baptistă a fost provocată în Consiliul Mondial al Bisericilor să accepte ca valabil botezul copiilor mici făcut în alte biserici și să renunțe la re-botezare. Președintele a rămas neclintit și a declarat: „Pentru noi nu este o re-botezare, ci este adevăratul botez al credincioșilor care s-au hotărât pentru Hristos.”

În timpul Reformei, așa numiții „anabapțiști” au fost persecutați, blestemați și omorâți. Biserica Romei și mai târziu bisericile protestante de stat care au apărut ca urmare a Reformei, s-au referit la Ef.4:5 și au declarat

că nu poate avea loc un al doilea botez pentru că este scris „*Un Domn, o credință, un botez.*” Pe de altă parte, anabapțiștii și-au dat seama că ei nu pot accepta taina botezului și anume că un copil mic este născut din nou prin ritualul stropirii cu apă, pentru că aceasta era doar o tradiție bisericească prin care nimeni nu primea mântuirea veșnică de la Dumnezeu. De aceea, ei au respins botezul copiilor mici și au făcut botezul în conformitate cu Marcu 16:16: „*Cine va crede și se va boteza va fi mântuit...*” Biblia a fost pusă în mâinile tuturor și fiecare putea citi în ea și să se decidă pentru sine dacă să accepte doar botezul biblic sau să rămână în tradiția bisericească a botezului copiilor mici, care provine din vremea când oamenii erau forțați să accepte religia creștină, și care nu este adevăratul botez înaintea lui Dumnezeu. În timpul acelei treziri anabaptiste, ei au început să boteze din nou prin scufundare și cel ce era botezat și cel ce boteza intrau amândoi în apă așa cum s-a practicat în creștinismul de la început: „*A poruncit să stea carul, s-au coborât amândoi în apă, și Filip a botezat pe famen.*” (Fapte 8:38).

„*De îndată ce a fost botezat, Isus a ieșit afară din apă. Și în clipa aceea, cerurile s-au deschis, și a văzut pe Duhul lui Dumnezeu coborându-Se în chip de porumbel și venind peste El. Și din ceruri s-a auzit un glas care zicea: ”Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care Îmi găsesc plăcerea.”* (Matei 3:16,17).

Astăzi cei ce re-botează în Numele Domnului Isus așa cum au făcut cei din biserica de la început, sunt încă odată respinși și persecutați. Înainte ca cineva să judece, ar putea mai bine să citească pentru sine cum s-a făcut botezul în Ierusalim (Fapte 2), în Samaria (Fapte 8), în Cezarea (Fapte 10), în Efes (Fapte 19) și la Roma (Rom.6). Fără nicio excepție, toți apostolii și evangheliștii au înțeles corect marea trimitere și au botezat în Numele Domnului Isus Hristos. Dumnezeu s-a descoperit pe Sine ca Tată în cer, în Fiul Său pe pământ și în Biserica Sa prin Duhul Sfânt. În conformitate cu cuvintele Domnului nostru din Matei 28:19, porunca referitoare la botez este să se facă în Numele – nu în titluri. Ceea ce contează este Numele de legământ nou-testamentar „Iahshua – Isus = Iahveh Mântuitorul”. „*Sfinte Tată, păzește, în Numele Tău pe aceia pe care Mi i-ai dat, pentru ca ei să fie una, cum suntem și noi.*” (Ioan 17:11b). Sfânta Scriptură nu menționează nici un sacrament al botezului și nici vreo învățătură că prin botez se face nașterea din nou. Deși nu toate bisericile și denominațiunile acceptă în totalitate învățăturile catolice, ele rămân încă în tradițiile lor atunci când este vorba despre botez. Acum, înaintea revenirii lui Isus Hristos, fiecare

învățătură și fiecare practică din Biserica Sa trebuie adusă în concordanță deplină cu Dumnezeu și Cuvântul Lui astfel ca ea să poată fi reasezată în starea de la început.

LUMEA ÎN CRIZĂ

Ne așteptam să se întâmple multe lucruri grele, dar nu am fost pregătiți pentru multele crize care zguduie în prezent întreaga lume. Ceea ce a început cu băncile a continuat cu toată economia și a atras întreaga lume în diferite crize de o mărime necunoscută până în prezent. Zilnic auzim vești rele și se pare nu s-a atins încă punctul cel mai de jos. Situația îmi aduce aminte de afirmația cardinalului german Faulhaber (1869-1952): „Când lumea sângerează din mii de răni și limbile oamenilor sunt încurcate ca în Babilon, atunci a venit vremea pentru biserica catolică.” (K.H. Dëshner, „Istoria criminală a creștinismului”).

În SUA toate speranțele sunt concentrate spre noul președinte, Barack Hussein Obama, care a moștenit și povara suplimentară a războiului din Irak. Fiecare război are urmări care nu se pot vindeca. La CNN s-a pus întrebarea: „Care a fost cea mai mare greșeală a unui guvern din secolul XX?” Răspunsul a fost: „Invazia trupelor germane asupra Uniunii Sovietice în iunie 1940.” A doua întrebare a fost: „Care a fost cea mai mare greșeală a unui guvern în acest secol?” Răspunsul: „Invazia trupelor SUA și Marii Britanii asupra Irak-ului în martie 2003.”

Până acum, peste 4000 de soldați americani s-au întors în SUA în sicrie; alte mii au fost răniți și s-au întors acasă invalizi. Peste trei milioane și jumătate de irakieni sunt fără adăpost și nimeni nu știe câți au fost omorâți; țara este în ruină.

Așa cum este cazul oricărui război, și războiul din Irak este o crimă împotriva umanității. La început se părea că Saddam Hussein urma să fie dat jos astfel ca lumea să fie salvată de amenințarea unui război nuclear. Cu toate acestea, atunci când Hans Blix și El Baradei nu au putut găsi în Irak nici o urmă de arme nucleare sau de distrugere în masă, a fost clar că motivul actualului război era petrolul.

Dacă nu se convertește la catolicism, așa cum a făcut-o Tony Blair, George W. Bush trebuie să fie conștient că ar putea ajunge să fie judecat de Tribunalul Internațional de la Haga din cauza războiului din Irak. Noul

președinte Barack Obama ar putea face lucrurile ceva mai bine, că mai rău nu se poate.

NEGAREA HOLOCAUSTULUI

Acest subiect nu poate fi rezolvat prin declarații de dezmințire ale Vaticanului sau prin declarații ale părții adverse. Oricine este interesat să afle ce se găsește în spatele tragediei evreilor în timpul celui de „Al Treilea Reich” (a treia împărăție), trebuie să se întoarcă în istorie dincolo de Inchiziția spaniolă, în timpul căreia mii de evrei au fost arși pe rug împreună cu Tora și Talmudul lor iar cei rămași au fost izgoniți din Spania și Portugalia, până când aceste țări au fost declarate libere de evrei în anul 1492. Noi ar trebui să ne întoarcem chiar dincolo de cele șapte cruciade (1096 – 1292 d.Hr.), când 22 de milioane de păgâni, musulmani și evrei au fost măcelăriți. Cu adevărat noi ar trebui să ne întoarcem la afirmațiile părinților bisericii catolice de la sfârșitul celui de al II-lea secol și din secolul al III-lea. Campania lor de calomnii împotriva evreilor a devenit baza pentru ura continuă împotriva evreilor și persecuția lor până în vremurile noastre.

În această legătură sunt menționate următoarele nume: Iustin, Ireneu, Ciprian, Atanasiu, Eusebiu, Efrem, Crisostom, Ieronim, Ilarie, Ambrozie și Augustin. Biserica de stat din Imperiul roman, care a apărut în acel timp, nu are nimic în comun cu Biserica lui Isus Hristos, așa cum se crede în general. Până la sfârșitul perioadei persecuțiilor creștinilor din timpul lui Dioclețian, care au durat până în 312, nu exista încă o biserică generală, ci numai curente care difereau în anumite puncte. În anul 313, Constantin a decretat recunoașterea oficială a religiei creștine. Curând după aceasta, în anul 321, el a interzis evreilor să țină sabbatul, i-a obligat să accepte duminica și a transformat sinagogile lor în grajduri de vite.

Acești părinți orbi ai bisericii, care nu au trăit niciodată o pocăință și o întoarcere la Hristos, ci doar au acceptat creștinismul ca religie a lor, au fost răspunzători pentru atitudinea anti-evreiască. Ei i-au respins pe evrei împreună cu Vechiul Testament și, disprețuitori, au înlocuit pe singurul Dumnezeu al lui Israel cu un „Dumnezeu triunic”. Fiecare faptă criminală a fost binecuvântată în noua lor formulă triunică „în Numele Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt”. De atunci, biserica a folosit această formulă complet nebiblică și care nu a venit de pe buzele apostolilor. Sămânța semănată de acești părinți ai bisericii a răsărit mereu și mereu în biserică

Romei de-a lungul secolelor. Revista germana „Der Spiegel” (Oglinda) a descris-o foarte semnificativ în numărul din februarie 2009: „Ca un fir roșu, anti-semitismul șerpuiește prin istoria bisericii – adesea fiind înroșit de sânge.”

După prima cruciadă au început pogromurile împotriva populației evreiești din orașele germane Trier, Speyer, Worms și Koln în 1096 care au dus la moartea a mii de evrei. În Consiliul de la Lateran (Roma) din 1215 s-a decretat ca evreii să poarte un semn distinctiv. De-a lungul secolelor, aceste pogroame s-au petrecut în mod regulat în zonele preponderent catolice din Europa. Găsim însemnări despre marcarea evreilor, ghetourile, excluderile și discriminările de care ei au avut parte. Chiar și liturgia din vinerea mare includea pasaje învinuitoare împotriva evreilor. Fiecare bun catolic trebuia să-i socotească pe evrei ca proscriși și ucigași ai lui Hristos și ai lui Dumnezeu, așa cum i-au numit părinții bisericii. Această sămânță a venit la viață chiar și în ultima parte a vieții lui Martin Luther, care în anul 1543 a scris un pamflet cu titlul „Despre evrei și minciunile lor.” Nici bisericile ortodoxe nu au făcut excepție de la această atitudine. Spre sfârșitul secolului al XIX-lea au avut loc în Rusia valuri de pogromuri împotriva evreilor.

Fără alte prezentări, se poate spune că în timpul întregii perioade de guvernare protestantă din Germania nu a avut loc nicio persecuție a evreilor. Din contră, evreii au fost considerați cetățeni cu drepturi egale și au putut ocupa orice post. Au fost judecători, avocați, medici, comercianți, etc la fel ca toți ceilalți germani.

În istoria recentă, anul 1929 a adus o schimbare atunci când Benito Mussolini, prin „Tratatul de la Lateran” din 11 februarie, a ajutat biserica să primească o putere nouă plătindu-i datoriile în valoare de 1,75 miliarde de lire și a dat Vaticanului 44 de hectare ca teritoriu suveran. Apoi a venit Concordatul dintre Regatul Italiei și papa Pius al XI lea al bisericii romano-catolice. În acest an, Vaticanul poate celebra al optzecilea an de existență în forma actuală.

În iulie 1933 a fost semnat concordatul dintre Vatican și Germania lui Hitler; astfel, biserica Romei și-a asigurat o poziție de putere deosebit de importantă pentru reprezentanții săi. Cu o guvernare predominant catolică a început o nouă epocă în cel de al Treilea Reich sub Hitler, care se lăuda că a învățat multe de la iezuiți. Anti-semitismul a început să fie acceptat de

societate. Se poate citi despre campania calomnioasă la adresa evreilor condusă de dr. Karl Lueger, care a fost primar al Vienei din 1897 până în 1920. De la el a luat Hitler prima propagandă de persecuție împotriva evreilor. Sunt consemnate lucruri groaznice spuse de Heinrich Himmler în Bavaria, Julius Streicher, von Papen, dr. Joseph Goebbels și de mulți alții. Din punctul lor de vedere evreii trebuiau persecutați, expulzați sau omorâți pentru că ei ar fi fost respinși de Dumnezeu. De aceea nu ne surprinde faptul că șase dintre cele mai rele tabere ale morții, inclusiv cel de la Auschwitz/Oswiecim, au fost ridicate în Polonia, una din cele mai catolice țări.

Convingerile catolice timpurii ale părinților bisericii, care au fost declarați sfinți, au devenit puncte de vedere dominante în biserica romano-catolică. Oricine poate găsi în scrierile lor lucruri groaznice ca acesta „Cine ucide un evreu, ispășește moartea lui Hristos.” De aceea milioane de evrei au fost omorâți cu conștiința curată. Oricine se apucă să citească unele din cele peste 40.000 de scrieri referitoare la Al Doilea Război Mondial și la holocaust, „șoah – în ebraică”, va ajunge să cunoască unde se găsește de fapt rădăcina urii împotriva evreilor și cum de au fost posibile atâtea persecuții și ucideri în masă.

Desigur, biserica a trebuit să-l contrazică pe domnul Hochhut, care a publicat în anul 1963 piesa de teatru „Loțitiitorul”, prin care a demască rolul jucat de papa Pius al XII-lea în timpul războiului. Întrebarea care ar trebui pusă este: „De ce refuză atât de vehement Vaticanul să deschidă arhivele secrete cu documente din perioada 1939 – 1945?” Papei Pius al XII-lea i s-a dat pe bună dreptate locul convenit în „Sala rușinii” din Yad Vashem - Memorialul Holocaustului de la Ierusalim. Susținerea că prin a sa tăcere el a vrut să prevină producerea unor lucruri și mai grave sună a batjocură având în vedere evenimentele care au devenit cunoscute. Papa Benedict al XVI-lea insistă ca portretul lui să fie scos din acea sală înainte de vizita sa la Ierusalim din mai 2009.

Noi trebuie să lăsăm această cea mai tragică parte a istoriei omenirii pentru judecata de la tronul mare și alb. Capitala lumii, Roma, este descrisă cu claritate în Apoc. 17+18. În ultimul verset din cap.18 citim: „*Și pentru că acolo a fost găsit sângele proorocilor și al sfinților și al tuturor celor ce au fost jungheați pe pământ.*”

Referitor la Israel și Ierusalim, toate făgăduințele pe care Dumnezeu le-a făcut, se împlinesc acum: „De aceea, să le spui: ”Așa vorbește Domnul Dumnezeu: ”Vă voi strânge din mijlocul popoarelor, vă voi aduna iarăși din țările în care sunteți risipiți, și vă voi da țara lui Israel.” (Ezec.11:17, Luca 21:24). „Îi voi sădi în țara lor, și nu vor mai fi smulși din țara pe care le-am dat-o, zice Domnul, Dumnezeul tău!” (Amos 9:9-15). Dumnezeu să binecuvânteze pe Israel poporul legământului Său! Amin.

„Voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta, și voi blestema pe cei ce te vor blestema; și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine.” (Gen.12:3).

Adevărul merge mai departe; adevărul va birui. Fiți mângâiați, Domnul va face toate lucrurile bine cu ai Săi.

Din însărcinarea Lui,

Bro. Frank

Fotografia a fost făcută în martie 2009 și-i prezintă pe bătrânii adunării din Krefeld, fratele Leonard Russ și fratele Paul Schmidt împreună cu fratele Frank.

„Prezbiterii care cârmuiesc bine să fie învredniciți de îndoită cinste, mai ales cei ce se ostenesc cu propovăduirea și cu învățătura, pe care o dau altora.” (1Tim.5:17).

Acest verset se aplică celor doi frați ai noștri. Toți cei ce sunt în legătură cu noi în țară și în toată lumea, îi cunosc pe fratele Russ și fratele Schmidt. De peste 50 de ani ei slujesc cu credințioșie în biserica locală din Krefeld împreună cu mine și au slujit de asemenea și în alte regiuni ale țării și în Europa de Est.

De-a lungul acestor mulți ani în care am avut privilegiul să duc mesajul acestui ceas în toată lumea, m-am putut bizui întotdeauna pe acești doi frați. Chiar și în anul 1979, când Satan a ridicat toate puterile iadului și a încercat să distrugă biserica locală și lucrarea care se făcuse în multe țări, Dumnezeu a dat har acestor doi bătrâni ai bisericii și le-a îngăduit să rămână credințioși și neclintii pe poziția rânduită mai dinainte de Dumnezeu, chiar și atunci când furtuna izbea cu furie. Sunt sigur că Dumnezeu le va răsplăti credințioșia în veșnicie. Ca și mine, ei sunt înaintați bine în vârstă; de aceea, vă rugăm, dragii noștri frați și surori, să ne amintiți în rugăciunile voastre zilnice.

Dacă sunteți interesați să primiți literatură, puteți scrie pe adresa:

Mission Center
P.O. Box 100707
47707 Krefeld
Germany

Puteți de asemenea să ascultați on line prin internet adunările noastre lunare în primul week-end al fiecărei luni – sâmbăta la ora 19:30 și duminica la ora 10:00 Ora Europei Centrale (ora 20:30 și 11:00 pentru Romania). Predicile pot fi ascultate în zece limbi diferite. Să aveți parte de ceea ce face Dumnezeu în prezent conform planului Său de mântuire!

Pagina de internet a

Misiunii din Krefeld: <http://www.freie-volksmission.de>

E.Frank@freie-volksmission.de

Telefon: +49.2151.545151

Fax: +49.2151.951293

© autor și editor E. Frank